

NAŠA ZVEZDA

LETO VIII.

V LJUBLJANI, 1. DECEMBRA 1938

ŠTEV. 5.

za dijake

Sovraštvo med teboj in ženo...

Skozi skripnostno mračne strani sv. pisma, kjer je razodet misterij prvega greha — prvega upora zoper Boga, se zablisne kot žarek zarje protoevangelion — prva blagovest: Sovraštvo bom postavil med teboj in Ženo... Kdo izmeri daljo od tedaj do danes? Sv. pismo molči. Božje razodetje molči, veda omahuje in se igra s tisočletji. Nam ne gre za to. Gre za to, da je bilo to sovraštvo med satanom in Ženo eno in edino, skozi vse veke, in tako popolno, da je bilo treba misterija in čudeža za Marijo. Edinole ona je bila črtana iz bridke dediščine Evinih otrok, samo ona obvarovana izvirnega greha, in po tem obvarovanju oteta vseh posledic, vsega nereda, ki je kot alia lex — drugotna postava — pisana v naših udih. Nihče ni bil obvarovan. Ne Pavel, ki je trpel pred zaušnicami, ki mu jih je zadajalo želo mesa; ne Hieronim, učenjak, privezan kot osliček k jaslicam v Betlehemu, pa si je s kamnom mesaril prsi ob trdem boju s slo; ne Akvinec, ki je z gorečim polenom pregnal nesramnico in potem preklečal vso noč pred križem, ki si ga je začrtal z istim ogorkom na steno; da celo Asiški ubožec ne, ki je planil gol v trnje pred neredom, ki se je dvigal v njegovem mesu.

In vemo, da tam, kjer se ta nered mesenosti razpase zoper večni božji zakon, da je tam propadanje poedinca in naroda. Spori v družinah — tu njih korenina, upor otrok zoper starše — tu korenina, pot v nevero in brezboštvo — ima redno tu vrata, propadanje narodov — ima tukaj svojo kal. In naj je to stari Rim, ki gnije v lastnem blatu, naj so Hanibalovi junaki v Kapui, naj so Aleksandra Macedonca vojniki v orientalskem mehu — poguba iz istega kalnega vira.

In vendar moč lepe ljubezni zopet vzvod za veličastna dela: od revne matere, ki trpi, da vzreja otročiče, od očeta, ki mu ni pokoja v trudu za kruhek zārudu, od usmiljenke, ki postane idealna mati sredi gobavcev, od misijonarja, ki postane idealni oče divjakov, pa tudi do umetnine, kot je Divina comedia, ki bi je ne imeli, ko bi ne bilo Dantejeve idealne ljubezni do Beatrice, in do našega slovenskega sonetnega venca, ki bi ga Prešeren ne bi bil spletel brez ljubezni do Julije.

Do neba visoko gorijo ti plameni, pa do pekla globoko sežigajo vse dobro, če so oskrunjeni.

Ali nas ne bo prevzel strah pred to tajno življenja? Ali ne bomo v hrupu sveta, ob uporu našega mesa zdvojili?

Ne!

Klonimo glavo v vsej ponižnosti in v vsem spoštovanju pred to skrivnostjo, ko je človek sostvarnik najvišjih zemeljskih bitij — človeka. Toda pomnimo: Bog je večni red, tudi od nas hoče in zahteva red, kakor nam ga je napisal na Sinaju v VI.

Kako naj vzdržimo?

Naravna borba zoper ta nered je: Delo, delo, delo! Poklicno najprej. A ne zadošča. Tudi socialno, karitativno, umetnostno, narodno. Ne ostani z delom-na prazni ničli, više je treba. Vsako delo je soustvarjanje. Človek bodi sostvarnik. Zakaj odgovarjal boš za svoje talente.

Vse to je velika moč in pomoč. Teorija bi ti rekla, da zadošča. Življenje in Cerkev pravita: Ne zadošča.

Bog je to vedel in videl. Zato je pokazal v protoevangeliju Nanjo, ki je postala mati Tistega, ki je rekel: Ne bojte se! Jaz sem svet premagal. Pri Njem, ki je Pot, Resnica in Življenje, je milost trdne zmage.

In pot do Njega?

Samo po njej, po Brezmadežni, po Ženi, po Devici, po naši Materi. Zvezdi vodnici skozi življenje.

Zato ne zamri na ustnicah nikoli tihi šepet otroške zaupne prošnje:

Pod tvoje varstvo pribežimo ...

F. S. F.

Lepa si, lepa si ...

Dne 8. decembra 1854 je pri slovesni maši po evangeliju papež Pij IX. v cerkvi sv. Petra v Rimu vpričo 54 kardinalov, 1 patriarha, 42 nadškofov in 100 škofov v latinščini slovesno proglasil verski nauk o brezmadežnem spočetju Marije Device. Izjavil je:

»Po navdihu Svetega Duha, v čast presvete in nedeljive Trojice, v čast in slavo deviške Matere božje, v povišanje in rast katoliške in krščanske vere, z oblastjo Jezusa Kristusa, svetih apostolov Petra in Pavla in svojo razglašamo, izjavljamo in določujemo: nauk, ki uči, da je bila prebležena Devica Marija že v prvem trenutku svojega spočetja po posebni milosti in izjemi vseмогоčnega Boga zaradi zasluženja Jezusa Kristusa, Odrešenika sveta, vsakega madeža izvirnega greha obvarovana, je od Boga razodet in zato ga morajo vsi verniki trdno in stanovitno verovati. Če bi si kateri, kar Bog ne daj, drznili misliti drugače, kakor pa smo določili, naj dobro vedo, da so se s svojo sodbo obsodili, zgubili pravo vero in odpadli od edinosti Cerkve.«

Tedaj je širok sončni žarek obsijal glavo Pija IX. Topovi Angelskega gradu so zagrmeli in tedaj še papeškemu Rimu sporočili, kaj se je pri Sv. Petru zgodilo. Vsi zvonovi večnega Rima so se radostno zazibali in zapeli ...

Adamu, iz ila zemlje narejenemu, je Bog vdihnil duha življenja; prav istočasno, ko mu je dušo ustvaril, ji je vlil tudi posvečujočo milost. Adam je bil prav od začetka svojega življenja božji otrok.

Odkar sta Adam in Eva grešila in s tem milost zapravila, se rodimo brez posvečujoče milosti. Po božji zamisli pa bi jo morali prinesiti že s seboj na svet. Pri rojstvu smo »otroci jeze«. Izvirni greh je kakor umazana povodenj, ki se je razlila čez ves svet in oškropi in zamaže vsako dušo. Zato vsi ljudje brez izjeme potrebujemo odrešenja po Jezusu Kristusu.

Madež izvirnega greha se nam opere s krstno vodo, ki nas izvirnega greha očisti, posvečujočo milost pa vlije. Zato Jezus pravi: »Kdor bo veroval in bo krščen, bo zveličan.«

To pravilo, po katerem nas Jezusova milost očisti izvirnega greha, pa pozna izjemi: Janeza Krstnika in Mater božjo. Ta dva sta bila izvirnega greha rešena drugače kakor mi.

Janez Krstnik je izvirni greh imel, a bil je očiščen že v materinem telesu, tedaj ko je Marija pozdravila njegovo mater Elizabeto.

Marija pa je bila odrešena na prečuden način. Tudi njo bi morala zaseči grešna povodenj, toda Bog ni dovolil, da bi se je greh sploh kdaj dotaknil. Ne bi bilo prav, da bi bila tista, ki bo njegova mati, kdaj v rokah satanovih. Marije Bog izvirnega greha ni šele očistil, temveč jo je pred njim kar naravnost vnaprej obvaroval. Isti hip torej, ko se je Marijina duša združila z njenim telesom, je bila ozaljšana tudi s posvečujočo milostjo. Isti hip, ko je bila njena duša ustvarjena, je tudi že bila božji otrok.

Res: Lepa si, lepa si, Roža Marija! V brezmadežno spočeti Materi božji je dal Bog človeštvu najvišji vzor čiste nadnaravne lepote, kolikor je zgolj človeku vobče dosegljiva. Zato je Brezmadežna za krščansko umetnost: tota pulchra, vsa lepa. Upravičeno jo umetniki stalno slikajo kot ženo v blesteči mladostni lepoti, obdano s soncem med množico angelov in z dvanajstimi zvezdami okrog glave, ko plove na mesečnem krajcu ali na zemeljski obli z nogo na kačji glavi...

Ob podobi Brezmadežne nam naroča nebeški Oče znova: »Bodite sveti, ker sem jaz svet« (5 Moz 11, 45).

Dr. Jože Pogačnik.

Kongreganisti, so li Vaše vrste urejene?

Podoba naših dni

Sodobno človeštvo je razdvojena družina. Otroci enega Očeta se med seboj prepirajo in borijo na življenje in smrt. Vse pa tlači bolešt. Krivdo čutijo vsi, pa ne vedo, kako bi se je znebili. Človeštvo nima več skupnih ciljev. Pogled zameglen! Nobenih velikih nadzemskih vzorov. V tostranost, v materijo se je zagledal sodoben človek. Pojmi prazni, tradicija zavržena. Velikih idej, ki bi prežarjale in dvigale življenje, ne mara; zdijo se mu prazne, nesodobne, nedosegljive. Negotovost in krčeviti napor, da si pribori in obvaruje navidezne vrednote, je bistvena poteza naše dobe. Globlje doživete, preizkušene nravnosti ne mara, pač pa načela, ki jih poljubno izpreminja in prikroji svojim osebnim težnjam. Človeštvo čuti, da preživlja težko, kritično dobo svoje zgodovine. Sluti nevarnost, ki mu preti, če ne preokrene svojih življenjskih smeri. Zato reformira in krpa na vseh koncih in krajih. Imeti hoče svojega boga, svojo religijo, svojo etiko, svoj družabni red, le tega ne mara, kar je vzpostavil Bog — absolutna Resnica, Dobrota, Pravica, Ljubezen. Nova bivališča si hoče zgraditi; ko so dograjena, se zrušijo kar sama od sebe. In tista, ki zdržijo nekaj let, niso nič boljša, nič udobnejša. Polna so stare obrabljene opreme. Na stenah vise podobe modernih malikov, bogov in boginj. Mračna in mrzla so ta bivališča, kjer ni pravega Boga, ne Njegovih razodetij, ne Njegove pravičnosti, ne Njegove vse obsegajoče ljubezni. Divje sile, ki so povzročile svetovno morijo, uničile toliko milijonov človeških bitij, opustošile mesta in cele pokrajine, še niso ukročene. Skoraj bi lahko rekli, da so zrastle in postale še bolj napadalne. Življenje prerajajoče sile ne morejo priti do prave veljave. Pa nove ideje? Gramofon je nov, a igra stare obrabljene melodije: kapitalizem — materializem... komunizem — materializem... fašizem — materializem...

O Marija, Ti pomagaj nam...

B.

»Marija je mimo šla...«

Legenda iz naših dni.

Močan, živ, bister je bil in zato ponosen. Tako ponosen, da ni čutil niti več potrebe po Bogu. Kongreganistom in vsem, ki so še verovali, se je pomilovalno smehljajal. Omejeni reveži so mu bili, ki tavajo v temi predsodkov, katere je moderna veda neizprosno pometla s svojo železno metlo.

»V prvi nisi tako govoril!« so mu oponašali.

»Tudi v drugi ne in ne v tretji,« je povedal sam in še razodel, da se mu je začelo v četrti svitati...

»In v treh letih si opravil s 'predsodki', ki mučijo največje duhove vse življenje in so veseli, ko najdejo v njih pot k Bogu!«

Zamahnil je omalovaževalno z roko, zapustil 'otroke' in se pridružil tovarišem, ki so razpravljali o reformi sodobne družbe in bili prepričani, da je rešitev le v rdeči zarji...

*

Počitnice. Od jutra do večera in še v noč je v knjigah.

Mati se čudi, mati strmi.

Prejšnja leta je hodil vsak dan k maši, zdaj ne hodi več.

»Študiram. Truden sem. Ne morem tako zgodaj vstati, ko pozno ležem.«

Materi je bilo težko, a vendar ob delavnikih ga ni več priganjala v cerkev. — Nedelja. Prva nedelja na počitnicah.

»Danes pa pojdeva skupaj v cerkev! Saj opravljaš šestnedeljsko pobožnost v čast svetemu Alojziju?«

»Ne!« odgovori odsekano in je materi, kakor bi ji zabodel nož v srce.

Mati je šla sama v cerkev in molila pred Žalostno Materjo, sin pa je odvriskal v planine.

Tako je bilo nedeljo za nedeljo.

*

Tudi tisto nedeljo. Bil je na Stolu. Sam ni vedel, kdaj je prišel na vrh in kako. Zvonjenje, ki je prihajalo od vseh strani, ga je begalo. Še ko je potihnilo, mu je brnelo v ušesih in mu pelo v dušo. Da bi pozabil nanj in usmeril misli drugam, je poiskal strmine, koder sicer ne bi hodil. Plezal je, mučil se je in se mu je posrečilo, da je čutil samo kamen in govoril z njim. In še kaki posebno lepi planiki se je nasmehnil in jo utrgal. Tik pod vrhom je obstal kakor okamenel. Prečudno lepa pesem o soncu, ki je žalostno tonilo za goro, je prihajala do njega in tožila o fantiču, ki je zadet obležal in je tedaj prišla mimo Marija in ga klicala:

»Fantič, le gori vstan,
greva za Jezusam!«

Dekliški glas je milo in toplo izzvenel. Se bi ga poslušal, ne bežal bi pred njim, čeprav, čeprav... Ne, sentimentalni ne sme biti!... Pognal se je in bil na vrhu.

»O, gospodična?...« se je začudil, ko je zagledal sestro svojega sošolca Vižarja.

»Žarič, vi?...« se je tudi ona začudila.

Beseda je dala besedo in je izvedel, da je prišla z bratom in mamo do Zirovnice. Brat in mama da sta ostala spodaj, ker bodo zvečer imeli posebno slovesnost. Marijo da prenesejo kongreganisti v Žingarico. Ona da se pravkar vrača, ker jo čaka v počitniškem domu mama. Šli bosta pod Smokuški vrh, da bi videli, kako bo lepo, ko bodo v procesiji nesli Marijin kip in ga spremljali z gorečimi baklami...

»Kaj, ko bi šli z menoj?« je kar na lepem prešla v vprašanje, ki ga ni pričakoval.

V zadregi se je nasmehnil. Mučno mu je bilo. Ali se norčuje? Ali ji brat res ni nikdar nič o njem povedal, kako hodi svoja pota, ki ne poznajo procesij z rožnim vencem in litanijami?... Ne, slepomišil ne bo, čeprav bi njej na ljubo prav danes bil pripravljen za romantično avanturo, ko je tako lepo pela... Videl je, kako ga pričakujoče gleda, a se je znašel. »O, nismo tak častilec belih kož, — smo pa le mož!« je pomislil s Kettejem, prepričan, da bi se njen pogled spremenil v pomilovalen posmeh, ako bi zmagala. O, vse je preračunana igra!

»Jaz? Nisem kongreganist!«

Suho je odgovoril in triumfiral, ko je videl, da je ugasnilo pričakovanje v njenih očeh in se je vanje vzelo kakor senca žalosti.

»Oprostite, nisem vedela. Zbogom!«

Odšla je z vrha proti koči. Gledal je za njo, brzečo nizdol proti Žingarici...

Na zvonjenje je pozabil, na pesem ni mogel. Kar naprej jo je slišal, v srcu in duši mu je pela. In ko je prišel v kočjo in slišal druge pesmi, je preglasila s svojo žalostjo vse. Vabila je in klicala...

»Ne, ne izvabiš me!«

Kapelica v Žingarici.

In vendar ni mogel strpeti v družbi med planinci. Pognal se je v dolino, kakor bi ga kdo podil. Nikogar ni srečal, nič ni mislil. Samo naprej, naprej...

»Završnica!«

Obstal je in se zdrznil. Nič ne pomaga, mimo počitniškega doma kongreganistov mora. Dom je ves praznično okrašen z zelenjem in cvetjem. Da bi ga le kdo ne videl! Očtali bi mu zahrbtne misli in naklepe... V ovinku se izogne domu in potem čez prelaz pod Smokuškim vrhom v dolino, preden bi pobožnjaki krenili z Breznice...

Že je bil na levem bregu Završnice, že se je poganjal skozi grmovje in smrečje navzgor. Po poti ni maral. Bal se je, da bi naletel na Vižarjevo sestro in njeno mater. Osmešil bi se...

V skalah na grebenu, kamor je moral prav priplezati, si je oddahnil. Pogledal je na prelaz. Ali prav vidi? Seveda, tam ob križu sta dve ženski postavi: hči in mati. V dolino gledata... Pesem s Stola ga je prevzela z novo močjo. Kake misli mu vendar budi? Da je fantič, ki je padel, da prihaja mimo Marija in ga kliče... Brrr!... Naprej mora!

Prepozno. Ali se je res tako zamislil in se toliko pomudil, da se je za pravo zmračilo? Po skalah ne bo mogel, na stezo, na pot mora... Ne, glej, v reber se že pomika spreved kongreganistov. Bakle žarijo v mrak in vse je, kakor bi se pomikala navzgor procesija samih duhov... In pojó... Litanije... Nad sprevedom Marija z Jezusom, kakor bi v zraku plavala in spremljala dolgo vrsto vdanih ji duš... Drugega ne kaže, ko da počaka, naj pridejo na prelaz in pojdejo mimo...

Mati ljubezniva,

Mati čudovita,

Mati dobrega sveta, — prosi za nas!

Protí prelazu so se že vzpenjali in prošnje in pripevi so polni zaupanja odmevali v večer. Tudi v njegovo srce in dušo so prodirali, ko je zamišljen poslušal... Čudno nemiren je postal... Zasmeljal bi se, zakrohotal, a kakor svet strah ga je prevzemal, ko je gledal Marijo z Jezusom v naročju in fante, ki jih je v svitu bakel prepoznaval. Njihovi obrazi so bili kakor poveličani. Samo veselje in srečo so odražali...

Zdravje bolnikov,

Pribežališče grešnikov,

Tolažnica žalostnih, — prosi za nas!

Na prelazu ob križu so obstali, odpeli litanije do konca, nato pa odšli nizdol, kjer je čakal okrašeni dom, da sprejme svojo Mater.

Zgodnja Danica, tvoji mornarji
daleč na drugi jadramo breg...

Kongregacijska himna je veselo in pogumno šla do samih zvezd in ko je izzvenela, se je oglasilo že iz globeli

Marija je mimo šla,
fantiča klicala:
»Fantič, le gori vstan,
greva za Jezusam!...«

Pesem ga je zmagala. Vstal je in med skalami po grebenu kljub mraku hitel na sedlo, se približal križu, trenutek postal in potem pokleknil...

*

Mati se ni mogla prečuditi. Sin se je vrnil kakor spremenjen. Ali je bil na Brezjah? Nič ni povedal. Drugi dan je zgodaj vstal in šel k maši in potem še prosil, da bi smel v Zingarico...

Septembra je tovarišem v razredu oznanjal, da je rešitev posameznika in sodobne družbe le v zlati zarji vere.

Dr. Joža Lovrenčič.

Kongreganisti, širite »Našo Zvezdo«!

**OB 20 LETNIKI JUGO-
SLAVIJE OBLJUBLJA
VERNA SLOVENSKA
MLADINA SVOJEMU
NARODU IN DRŽAVI
ZVESTOBO**

Brezmadežna

Vigilija.

Cerkev moli pri oltarju: Prosimo te, Gospod, da bi mogli s čistim srcem obhajati njen praznik... Da po njeni priprošnji od svojih grehov vstanemo... Zaradi tvoje Matere, Gospod! Zaradi njenih otrok! Naj bodo njih srca čista, da jih bo Mati vesela na svoj veliki dan. Ti, ki si hotel biti rojen iz nje in si jo zato ustvaril v sijaju popolne čistosti in v polnosti svoje milosti, očisti in pripravi zaradi njene prošnje še naše duše.

Naj bodo čiste naše misli in besede, čisti vsi naši nameni. Povzdigni naše misli k nebeškim željam, k Bogu — proč od ničemrnosti tega lažnivega, zapeljivega sveta, proč od poželjivosti in ošabnosti in vsakršne zlobe — tja v vedre sinjine čistih višav.

Sklepam svoje roke v molitvi, Gospod, za vse, ki danes klečijo pred teboj in te prosijo za milost dobre spovedi: da vsi spoznajo in priznajo svoje zablode, se jih prav srčno skesajo in prejmejo od tebe milost novega, čistega, svetega življenja. V velikih trumah naj prihajajo, vsi naj pridejo, Gospod! Veš, Gospod, zaradi tvoje Matere!

Praznik.

Slava tebi, Jezus Kristus, ki si ustvaril nebo in zemljo! Slava ti, ki si ustvaril morja in reke in studence voda; ki si postavil gore z njih silno težo; ki si naredil nebesa in vse svetle zvezde; ki si dal jutru njegov sijaj in večeru njegovo lepoto. Toda najlepša tvoja zamisel in tvoje najlepše delo je Marija. Ustvaril si jo kot svojo prvo stvar.

Prav iz srca se veselim v Gospodu in moja duša se raduje v mojem Bogu, zakaj odeva me z oblačili zveličanja in ogrinja s plaščem sreče, kakor nevesto, ki se zaljša s svojim nakitom... Tako poješ, Marija! Tudi mi ti kličemo: Blagoslovljena, Devica Marija, bolj ko vse druge žene na zemlji. Ti slava, ti veselje, ti čast naša! Vsa lepa si, Marija, in madeža izvirnega greha ni na tebi.

Iznova te izvolim danes za svojo gospo, zavetnico in mater... Obnavljam ti svojo posvetitev: ti me varuj, ti me brani, ker tebi hočem služiti in za tvojimi vzori hoditi.

Jezus, Sin Marije Device! Po zasluženju svojega trpljenja in svoje smrti si njo obvaroval vsega hudega. Tudi zame si prišel na svet, trpel in umrl. Zakrament tvojega Rešnjega Telesa, ki je spomin tvojega trpljenja in tvoje ljubezni, naj zaceli v meni rane izvirnega greha in številnih mojih grehov. Tvoja milost zmore velike reči. Ne bom se ji več ustavljal, Gospod! Pridi pogosto k meni, da ostaneš pri meni, kakor si ostal in prebival v svoji Materi Mariji.

V. M. Vrtovec S. J.

Znamenje z neba

(Nastopijo: Evangelist [eden fantov], zbor dečkov in zbor fantov, ki se včasih zlijeta v skupen zbor.)

- Eden: In videl ženó sem:
na njeni je glavi bil venec —
venec iz zvezd doanajsterih.
Sonce krog nje!
Mesec ji pal je pred nóge!
- Dečki: Žena v soncu —
mesec pod njo —
venec na glavi iz zvezd...
- Eden: In videl sem kačo:
z gnusnim telesom je ovijala zemljó —
in videl sem želo in strup...
In kača je ženi zalezovala petó.
- Dečki: Kača ovita krog zémlje
in strup in želo ostudno
in zapeljive oči!
- Eden: In žena mogočna in vrla
glavó je kači strla!
- Zbor: In žena mogočna in vrla
glavó je kači strla!
- Dečki: Evangelist!
Si poznal ženó takrat?
In kačo si videl natančno?
- Eden: Marija bilà je zmagalka
in strti — hudič!
- Zbor: Marija — zmagalka!
- Fantje: Tisoč let blodili smo v noči,
satanu vse sile žrtvujoči...
Saj Bog je bil, a bil nam je v daljavi —

- On: Sveti, Silni in Pravični.
In nismo upali mu reči, da je pravi
Oče naš ...
- Zbor: Prišla pa Ti si -- Marija --
in satan izgubil je moč:
Bog nam rokó je ponudil v pomoč!
- Dečki: Méd nas je stopil
in z nami je bil,
kot bil bi med brati:
saj Ti si postula nam mati.
- Fantje: Marija! Včasí Ti tožimo svoje gorje,
včasí odkrivamo svoje veselo srce
v prísrečni in topli molitvi:
»O Gospa moja, o Mati moja ...«
- Dečki: Bratje! Jutrnja zvezda je vzšla!
Za pot in za cilj smo izbrali Marijo.
- Zbor: Marija -- zvezda vodnica!
Eden: Marija -- močna iz vere:
Zbor: v srcih nam vero prižgi!
Eden: Marija -- verna v ljubezni:
Zbor: ljubezni nalij nam v kri!
Eden: Dekla Gospodova:
Zbor: Bógu pokorni naj bomo!
Eden: V trpljenju brez vzdihá:
Zbor: v bolesti naj bomo junaki!
Eden: Povelíčana v smrti:
Zbor: na smrt nas dobro pripravi!
Eden: Marija -- delavka:
Zbor: nauči nas dela za druge -- za duše!
Eden: Marija -- devica:
Zbor: čistost si moramo v svetu rešiti!
Eden: Mati:
Zbor: daj, da vzljubimo žrtve!
Eden: Borilka:
Zbor: v boju nas vodi!
Eden: Zmagalka:
Zbor: do zmage večne nas pelji!
Dečki: Marija, poglej nas!
Taki hočemo biti:
- Zbor: Nepremagljivi v veri,
ki raste v ljubezni,
v ponižnosti Bógu pokorni,
na ustih nimamo vzdihá in tožbe,
smrti si upamo zreti v oči,
saj naš plamen je čist,
dasi se sredi ogabnih mlakuž
v strašnih naporih in žrtvah
za duše naše in drugih borimo ...
- Dečki: Marija! Glej, taki hočemo biti in smo.
Zbor: Marija! Znamenje borbe in boja si nam.
Znamenje dela, molitve in žrtev nam bodi,
do znamenja zmage nas vodi -- Marija.

Polda Tone.

Duhovnik

Marsikatera slovenska mati še danes spremlja študij svojega sina v gimnaziji s srčno željo in molitvijo, da bi postal duhovnik. In ni večjega veselja zanjo, če v resnici dočaka njegove nove maše. Te želje pa ne navdaja v prvi vrsti misel, da bi njen otrok postal nekoč imeniten pred svetom, preskrbljen s častjo in premoženjem. V današnjih dneh še prav posebno ne, saj vidimo, da danes duhovnika ne čaka brezskrbno življenje, izobilje, ugled in čast, marveč marsikdaj in marsikje nerazumevanje, prezir, celo sramotenje in sovražstvo in tudi gmotno pomanjkanje prej kakor izobilje. Želja »gospod naj bo« izvirja iz globoke vernosti naše slovenske matere, slovenskega očeta, iz prepričanja, da je najvišja odlika za njihovega sina in zanje, ako se popolnoma posveti službi najvišjega Gospoda nebes in zemlje, se izroči čisto Kristusu Odrešeniku sveta, postane Njegov glasnik, oznanjevalec Njegovoga nauka, Njegovih zapovedi življenja, opravlja najsvetejšo daritev, deli zakramente, blagoslavlja...

Od rojstva do groba duhovnikovo delo spremlja življenje vernika. Dan za dnev utrjuje s sveto mašo bistveno važne socialne vezi med Bogom in človeštvom ter med ljudmi in tako gradi občestvo v njegovih najglobljih osnovah in silah. Dan za dnev oznanja bistvene zakone tega občestva, zakone pravičnosti in ljubezni, ki jih je Bog določil in segajo do dna srca. Dan za dnev čisti in krepi po delitvi zakramentov sile, ki gibljejo to občestvo ali ga morejo razdirati. Zato je prav to duhovniško delo socialno prvenstveno pomembno in potrebno. V vse vrste zunanjega delovanja posameznega človeka in družbe sega ta vpliv duhovnikove službe. Po svoji vesti, v zavesti, da je odgovoren za sleherno dejanje pred Bogom, mora človek vršiti vse, kar je odvisno od njegove svobodne volje. Beseda božja, milost božja sega tako preko vesti v vse zunanje oblikovanje človeškega delovanja in življenja. Tako je duhovnik, ki mu je Kristus izročil, da upravlja njegov nauk in njegove skrivnosti, po tem svojem bistvenem delu velik socialni delavec. Po svoji izobrazbi, svoji osebni sposobnosti, vnemi in ljubezni do ljudstva more sicer tudi neposredno marsikateri duhovnik veliko napraviti v kulturnem, socialnem, gospodarskem, tudi političnem življenju. Zgodovina našega naroda kaže, da so bili duhovniki med prvimi kulturnimi delavci našega naroda.

Velika in odgovorna je torej služba duhovnika. Zato sv. Cerkev posebno skrbno pazi na vzgojo duhovniškega naraščaja. Zaradi današnjih časov zahteva, da se morajo šest let posebej izobraževati v filozofiji in bogoslovju ter raznih koristnih vedah, da se dodobra poglobijo v nauk Kristusa in Cerkev ter ga uspešno znajo razlagati in braniti. Ves ta čas pa se tudi s skrbno samovzgojo pod vodstvom izkušenih duhovnih voditeljev utrjujejo v krščanskih čednostih, posebno pa v ljubezni do Kristusa in do človeških duš.

Če čutiš v sebi nagnjenje do duhovskega poklica, ne zatiraj ga! Ohrani plemenitost srca in pripravljenost za žrtve. In če te Kristus pokliče v duhovski stan, z veseljem pojdi za njim! Marija ti bodi vodnica in spremljevalka!

Dr. J. F.

SKRIVNOSTNE SMUČI

»Seveda, vse sem mu natančno razložil.«

»Ali pa si prepričan, da ga nisi zgrešil sinoči v La Fayetteu?«

Sivolasi možak z dolgimi, tankimi prsti ga razdražen zavrne: »Saj vendar nisem slep! Kako naj bi ga bil zgrešil?« Ozre se k vratom, ki so se odprla: »No, Giovanni, kaj novega?«

»Nič,« slabe volje odgovori došlec. »Prevozil sem vse tri pasove gozda in prišel skoraj v dolino, a o pobu ni ne duha ne sluha.«

»Prav, a zdaj bomo najprej jedli,« se namršči Don Luigi. »Ako se Sever do konca zajtrka še ne vrne, bomo potem sklepali dalje.«

Pritegnili so si stole k mizi in se usedli k zajtrku, a se jim je že naprej poznalo, kako malo jim dišijo neprestane konzerve. »Samo da še to stvar srečno dokončamo,« reče širokolični Anton, »potem pa nikoli več ne stopim v te barbarske kraje. Nazaj v Pariz, kaj, Luigi?«

»In v London!« vzklikne Giovanni. »Saj je že cela vrsta let, odkar smo delali v Londonu!«

»Delali, zares delali! Delali in igrali!« se nasmehne Don Luigi.

Takoj pa se zresni. »Zdaj pa se posvetujmo! Kaj nam je storiti, ko tega Angleža tako dolgo ni nazaj?«

»Pa njegovih smuč!« zakraka Giovanni.

»In smuč! Kajpada, prijatelj. Bomo fanta še potrebovali, ko se povrne s smučmi?«

»Ali misliš oblubo, ki si mu jo dal, držati, Luigi?«

Luigi se nasmehne, kakor se nasmehne volk, in pravi: »Mogoče. Kakor mi bo kazalo. Če bo za nas bolje, da jo, zakaj je ne bi? Če nam to ne bo kazalo, jo prelomim, to se razume.«

»Tudi jaz sem čisto tvojih misli,« pritrди Anton. »Halo, kaj pa je to?« Zunaj po vratih je nekaj narahlo popraskalo.

Anton molče stopi k vratom in prisloni uho nanje. Nato dvakrat lahno pobobna po njih.

Od zunaj se ponovi isto.

Anton tovarišema pokima in odrine zapah. »Kar naprej!« je šepnil in skozi vrata je stopila sloka postava. Hlače došleca so bile osnežene, usnjati jopič tudi poln snega, ki so ga bile nanj sprožile veje. Snel si je koničasto čepico, odvil ovratno šerpo in s težko okovanimi čevlji topotnil po prstenih fleh.

»Sopihal sem kot kovaški meh, pa me vendar še zebe. Kako to, da me v takem vremenu še zebe, Don Luigi?«

»Zato, ker je v tvojem srečju premalo ponosa, dragi nečak,« odgovori Don Luigi. »Prehitro izgubljaš pogum, Ramiro.«

Ramiro Lopez — res je bil on — je strica nejevoljno pogledal in zavrnil: »Pa vendar se je moj načrt kljub temu posrečil, ne?«

»No, res je bil izvrsten. Mladega Angleža smo ujeli in zahvaliti se imamo tvojemu lisičjemu lovu.«

Anton ga lopne po rami. »Res, krasno si stvar zamislil! Naš Ramiro bo vreden naslednik svojega razumnega strica. Fanta smo ujeli in ga odposlali v Ženevo —«

»S smučmi?«

»Kajpada, s smučmi.«

»No, in?«

(Dalje.)

Iz naših kongregacij

Kongregacija Marijinega materinstva na drž. učiteljski šoli v Ljubljani. Dne 26. septembra letos je ljubljanski škof s svojim odlokom ustanovil na učiteljski šoli v Ljubljani novo kongregacijo ter ji za glavni praznik določil praznik Marijinega materinstva (11. oktobra) in za drugega zavetnika sv. Gabrijela Žalostne Matere božje (27. februarja). Dne 13. okt., na dan sv. Stanislava, smo imeli prvi sprejem, kjer je bilo sprejetih v to kongregacijo že kar 22 članov in 13 aspirantov. Za ljubljansko učiteljsko šolo, ki doslej ni imela svoje kongregacije, je to lep dogodek, za bodočo učitelje, ki se tam vzgajajo, pa veselo doživetje. Pred tremi leti je vstopilo v to šolo nekaj fantov, polnih idealov in volje do dela. Začeli smo misliti na cerkveno organizacijo izven šole, ki naj bi nas versko učila in vzgajala ter pripravljala na poklic, ki ga nastopijo učitelji tako zgodaj! Svojo toplotu in dolgo skrito željo smo razodeli svojemu katehetu. Ta nas je razumel, podprl in nam nudil v Marijanišču gostoljubno zavetje za shode in izvencerkvene sestanke, da pripravimo kongregacijo. Bilo je mnogo in trdega dela vse lansko leto. Treba je bilo študirati kongregacijska pravila, predavati o versko-kulturnih in vzgojnih vprašanjih. Zlasti vprašanja samovzgoje za krščanski značaj so nas zanimala. Tudi list za literarne vaje smo ustanovili in mu dali ime »Klic«. Spočetka nas je bila seveda majhna peščica, a smo le vztrajno zidali temelje kongregacije. — Letos se je naše število zelo povečalo. Postali smo močni in pogumni. Že smo si upali poprositi svojega škofa za ustanovitev kongregacije. Prvi sprejem smo težko pričakovali. To je bil za nas prelep dan. Nanj smo se pripravili s tridnevnicami in na dan sprejema s skupnim sv. obhajilom. Po sprejemu v marijaniški kapeli smo imeli namesto akademije družaben sestanek, kjer nas je naš voditelj tudi pogostil. Ta dan je bil naš trud obilno poplačan. — Praznik Marijinega materinstva imamo za glavni praznik zato, ker je ta praznik postavljen, da bi se ob Marijinem zgledu učili vzgajati v krščanskem duhu — in kdo naj si razen staršev za to bolj prizadeva kakor učitelje? —

Sv. Gabrijela pa imamo za drugega zavetnika zato, da nam je zgled vestnega spolnjevanja stanovskih dolžnosti, pa če so še tako malenkostne.

Kongregacija na III. realni gimnaziji v Ljubljani. Lansko leto, spomladi, smo ustanovili svojo lastno kongregacijo na največjem srednješolskem zavodu v Sloveniji, na III. realni gimnaziji v Ljubljani. Že vse prejšnje leto smo ustanovitev pripravljali. Za svoj glavni praznik smo si izbrali praznik Marije, srednice vseh milosti, saj postaja ta resnica o Mariji vedno bolj živa, važna in pomembna. To je lepa in velika stvar, če verujemo, da nam Marija posreduje pri svojem Sinu vse uspehe pri našem delu, vse zmage in ves naš napredek. Zato pa nas je že okrog 120, kar je za začetek gotovo lepo število. Sv. brata Ciril in Metod nam bosta pomagala hoditi po Mariji k Jezusu.

Tako čudno je danes življenje naših dijakov. Skoraj bi rekel, da je pusto in prazno. Nekaj je dobrih, nekaj je slabih, največ pa je takih, ki niso ne eno ne drugo. Morda je v njih premalo duše, premalo srca in vse premalo čuta odgovornosti za življenje, ki okrog njih živo polje. V njih dušah čutiš veliko praznino, ki kliče nekoga, da jo izpolni in jim vrne življenje, ki je v njih zamrlo.

Tovariši kongreganisti hočemo to praznino izpolniti in drugim tovarišem vračati življenje duše in srca, da bodo živi ljudje, živi kristjani in živi oblikovalci narodne kulture. Res je naša prva naloga, da sami sebe izdelamo in spolnimo, a to še ni dovolj. Naša misel in naše hotenje naj tekom let pomaga preoblikovati naš zavod. Morda bo kdo dejal, da je to mladostna zanesenost, pa se moti, ker je to naša resna in premišljena volja. Mi se pred življenjem ne skrivamo, mi hočemo življenju služiti in ga voditi. Zato pa naj bi ne bilo nič starokopitnega in omlednega na naši kongregaciji, ki hoče biti sodobna in najlepša in najboljša smislu besede.

Živa potreba in ljubezen do našega zavoda je rodila našo kongregacijo. In naloga te naše ljubezni je, da delo v kongregaciji ne zamre, ampak živi, se razvija in napreduje. Dobra kongregacija, dobri mi. Storimo vsi do zadnjega svojo sveto, lepo in veliko dolžnost, vsi do zadnjega iz vsega srca, z vsó požrtvovalnostjo in v mogočem mladostnem zaletu.

»Našo Zvezdo« izdaja Škofijsko vodstvo DMK v Ljubljani in v Mariboru. Urejuje jo konsorcij, ki ga predstavlja škofijski voditelj dr. Tomaž Klinar. Izhaja dvakrat na mesec. Cena listu za dijaštvo je Din 8.— na ločene naslove; pod skupnim naslovom Din 7.—; za nedijake je celoletna naročnina Din 15.—. Uprava je v Ljubljani, Streliška ulica 12/II (Ljudski dom). Uprava posluje vsak dan od 10. do 12. dopoldne in od 5. do 6. popoldne. — Tiska Jugoslovanska tiskarna v Ljubljani (Karel Čeč).